

ERWIN W. LUTZER

Șapte argumente
pentru a crede Biblia

Traducere de Fidelia Stroie

Casa Cărtii, Oradea
2012

This book was first published in the United States by Moody Publishers, 820 N. LaSalle Blvd., Chicago, IL 60610 with the title *Seven Reasons Why You Can Trust the Bible*, copyright © 1998, 2008 by Erwin W. Lutzer. Translated by permission.

Citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu, cu excepția celor precizate.

Alte versiuni folosite: NTR – Noua traducere în limba română

NASB – New American Standard Version

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Șapte argumente pentru a crede Biblia

de Erwin W. Lutzer

Copyright © 2012 Editura Casa Cărții

O. P. 2, C. P. 30,

410670, Oradea

Tel. / Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0728-874975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Lutzer, Erwin W.

Șapte argumente pentru a crede Biblia / Erwin W. Lutzer ;
trad.: Fidelia Stroie. - Oradea : Casa Cărții, 2012

Index

ISBN 978-606-8282-32-9

I. Stroie, Fidelia (trad.)

2

Traducerea și editarea: Fidelia Stroie

Tehnoredactarea și corectura: Timeia Viman

Coperta: Adrian Mihocaș

Cuprins

Prefață	9
Introducere	
Așteptăm să auzim vocea lui Dumnezeu	15
Scopul acestei cărți	
Înțelegerea dublei paternități	
Provocarea definiției	
O promisiune pentru tine	
1. Un argument logic:	
Biblia afirmă că este Cuvântul lui Dumnezeu	39
În cuvintele Bibliei	
Afirmațiile Vechiului Testament	
Afirmațiile Noului Testament	
Unitatea Bibliei	
Decizia pe care nu o poți evita	
Pentru mai multe considerații	
2. Un argument istoric:	
Istoria confirmă veridicitatea Bibliei	65
Contribuția arheologiei	
Pentru mai multe considerații	

3. Un motiv profetic:	
Profețiile Bibliei dovedesc veridicitatea ei	91
Profețiile lui Nostradamus	
Profeția biblică	
Decizia îți aparține	
Pentru mai multe considerații	
4. Un argument cristologic:	
Cristos a afirmat autoritatea și adevărul Bibliei	119
Jesus Seminar	
Să crezi ceea ce a crezut Isus	
Aplicații care transformă vieți	
Pentru mai multe considerații	
5. Un argument științific:	
Știința sprijină creația biblică	143
Cum a pregătit Dumnezeu Pământul pentru om	
Identificarea Creatorului	
Declarațiile oamenilor de știință	
Când a fost Dumnezeu la înălțime	
Pentru mai multe considerații	
6. Un argument al providenței:	
Oamenii lui Dumnezeu	
au admis canonul sub providența Lui	175
Cum a luat naștere Biblia	
Protestant sau catolic?	
Numai Biblia	
Pentru mai multe considerații	
Două cărți și motivul	
pentru care nu au fost incluse în canon	
7. Un argument personal:	
Biblia are puterea de a transforma vieți	201
Biblia: o sabie cu două tăișuri	
Asemănări între Biblie și Dumnezeu	
Este creștinismul rău și ateismul este moral?	
Pentru mai multe considerații	
Doar pentru sceptici	227
Note	231

Predicția a fost senzațională și corectă. În 1890, biologul T. H. Huxley, prietenul lui Darwin, anticipa în scrierile sale vremea în care credința avea să fie separată de fapte, după care avea să continue veșnic triumfătoare. Bineînțeles, el și prietenii lui s-au amuzat de această credință pentru că oricine avea să decidă care „credință” era potrivită pentru sine. Câtă vreme nu se găsea nimeni care să întrebe dacă o credință este adevărată, nu era exclus ca numărul „credințelor” să egaleze numărul populației de pe glob!

Astăzi suntem martorii zilei lui Huxley.

Din dezbaterile publice, din ziare și din lectura celor mai vândute cărți despre religie și filosofie aflăm, cu stupefăcție, că spiritualitatea din zilele noastre s-a separat de fapte. Un om poate să creadă orice, indiferent cât de contradictoriu sau absurd e ceea ce crede. Orice punct de vedere, atâta timp cât decurge din propriile trăiri, este unul valid, ca toate celelalte. Credința, într-adevăr, „avea să continue veșnic triumfătoare”.

În secolul al XIX-lea, criticul francez Alexis de Tocqueville, ajuns în America, a observat că țelul americanilor

era „să caute împrejur și în ei înșiși argumente pentru fiecare lucru [...] *Fiecare om, așadar, se închide în sine într-un spațiu restrâns și de pe acest fundament își arogă dreptul de a judeca lumea*”. Dacă așa ceva se întâmpla în secolul al XIX-lea, cu atât mai mult azi. Prin urmare, ceea ce consideră cineva că este adevărat, devine adevăr pentru sine.

E cât se poate de clar că Biserica celor credincioși are de suferit dacă creștinismul nu mai asigură consensul societății de azi. Libertățile pe care ni le-a asigurat creștinismul se năruie sub ochii noștri. Trăim o vreme în care gânditorii umaniști trag concluzii firești în ce privește morala, educația și legea. Dacă vrem să rezistăm acestui asalt, trebuie să ne încredințăm în cugetul nostru că avem un mesaj din partea lui Dumnezeu, un cuvânt cert care „strălucește în întuneric”. După cum spunea Francis Schaeffer, doar un punct de vedere ferm asupra Scripturii poate rezista presiunii puternice din partea gândirii relativiste.

Schaeffer vorbea despre o scindare în cultura modernă care are loc între domeniul public și cel privat, între fapte și valori sau între sacru și profan. Laicii ar prefera să credem că domeniul public sau cel al faptelor reprezintă datele științifice și faptele obiective, în timp ce domeniul valorilor reprezintă doar preferințele personale și alegerile subiective.

În cartea sa despre diferitele concepții despre lume și viață, Nancy Paercey numește această diviziune „singura și cea mai puternică armă din zilele noastre pentru delegitimizarea perspectivei biblice în domeniul public”. Autoarea lămurește că adepții secularismului plasează religia în categoria „valorilor”, excluzând-o dintre lucrurile adevărate sau false: „Bineînțeles, adepții secularismului ne asigură că ei «respectă» religia, dar nu admit că aceasta ar avea vreo relevanță în domeniul public.”¹

„Pentru a reocupa un loc la masa tratativelor publice, creștinii sunt nevoiți să găsească o modalitate prin care să depășească dihotomia dintre domeniul public și cel privat, dintre fapt și valoare, dintre sacru și profan. Trebuie să eliberăm Evanghelia din captivitatea ei culturală, redându-i statutul de adevăr public”, spune autoarea.²

Cei mai mulți dintre noi ne-am născut într-o cultură în care Biblia a fost cel puțin respectată, dacă nu crezută și trăită. Chiar și aceia care au nesocotit-o au recunoscut că nu le-a fost totuna dacă Biblia este sau nu Cuvântul lui Dumnezeu deoarece erau interesați de adevăr. Se credea, în general, că adevărul nu era ceva ce se forma în noi, ci ceva ce trebuia descoperit prin dezbateri și mărturii raționale.

Azi, toate acestea sunt de domeniul trecutului. Cultura noastră postmodernă respinge conceptul de adevăr absolut și îmbrățișează experiența personală. Pe nimeni aproape nu mai interesează dacă o credință este sau nu adevărată; ceea ce interesează este dacă „înseamnă ceva pentru mine”. În felul acesta suntem asaltați de mulțimea de afirmații care se bat cap în cap și de milioanele de oameni care nu-și dau interesul să facă deosebire între adevărat și fals, între realitate și ficțiune. Am abandonat credința că fiecare are dreptul la propria opinie și am avansat ideea absurdă că fiecare opinie este la fel de „corectă”. Spiritualitatea este o chestiune personală; credințele sunt acceptate sau respinse pe potrivea fanteziei oamenilor.

Atunci când Biblia, care își are rădăcinile înfipte adânc în solul istoriei și al rațiunii, este respinsă sau reinterpretată pe măsura credințelor, fiecare intuiește singur răspunsul la întrebările fundamentale. Neexistând un arbitru care să delibereze între variatele sisteme de credință, fiecare participant joacă jocul vieții după propriile reguli. Ca urmare, Biserica creștină abia răzbește încercând să găsească o cale

de ieșire din impasul spiritual și moral de astăzi. Atunci când le spunem oamenilor că e cazul să ne întoarcem la Biblie, suntem nu de puține ori compătimiți și apreciați pentru sinceritatea noastră, dar considerați naivi și depășiți.

Ateismul, deși nu reprezintă decât o mică minoritate, câștigă un profil puternic prin cărțile vândute în milioane de exemplare și prin aparițiile în presă ale marilor-preoți ai ateismului – care nu vor să admită că Biblia este o sursă de revelație și de adevăr și care susțin că Dumnezeu nu există. Influența lor asupra culturii noastre dezvăluie nevoia de înțelegere a Bibliei și de adevăruri biblice.

„Publishers Weekly” scrie că, „deși nu e prima oară în cultura americană când ateii dețin majoritatea, sunt 40 de ani de când țara s-a confruntat cu o criză de credință asemănătoare, o epocă marcată de articolul apărut în 1966 pe coperta revistei „Time”, intitulat «A murit Dumnezeu?»”³

Cartea aceasta e scrisă cu convingerea fermă că bătaia adevărată din zilele noastre nu se dă pe plan moral; nu proliferarea pornografiei, nici desacralizarea sistemului de învățământ și nici avortul nu sunt problemele reclamate în carte. Toate acestea nu sunt altceva decât simptome ale neadresării unei întrebări mult mai serioase: *Ne-a lăsat Dumnezeu o revelație autentică prin care ne arată cum să ne împăcăm cu El?* Să fie cumva adevărul lucrul acela pe care am dreptul să-l ticluiesc după bunul meu plac sau există un standard obiectiv al adevărului? Există convingeri religioase care se bazează efectiv pe fapte, credințe care reflectă, practic, modul în care au fost concepute lucrurile? Cu alte cuvinte, există adevăruri revelate care se întemeiază pe Dumnezeu?

Cartea aceasta prezintă șapte argumente pentru care consider că putem să credem în Biblie. Dacă Biblia se întemeiază pe fapte, mai există încă speranță pentru actuala

criză religioasă și morală. Altminteri, trebuie să acceptăm, cu regret, disperarea omului modern care nu crede în existența adevărilor universale. Rămânem, așadar, cu propriile bănueli, înclinații și interpretări despre nimicnicia noastră. Woody Allen are un cuvânt de spus pentru foarte mulți dintre noi în această eră postcreștină: „Mai mult decât în oricare altă perioadă din istorie, omenirea se află la o răscruce. Un drum duce la disperare și la situații-limită devastatoare; altul, la extincție totală. Să ne rugăm să avem înțelepciunea de a face alegerea corectă. Apropo, când spun asta, nu am deloc sentimentul inutilității, ci convingerea înspăimântătoare a absolutei zădărnicii a vieții.”⁴

Dacă e vreo veste bună, aceasta trebuie să vină din partea creștinilor care știu ce cred și de ce. Suntem chemați să aducem un mesaj de speranță în mijlocul disperării; ni se cere să suferim, la nevoie, pentru unicul mesaj care răspândește lumină în întuneric. În absența unei credințe ferme în Scriptură, nu vom reuși să ne opunem întunericului covârșitor. Cu mulți ani în urmă, Francis Schaeffer ne spunea că „marele dezastru evanghelic – eșecul lumii evanghelice de a reprezenta adevărul și de a-l susține ca adevăr – constă, mai exact, în acomodare; Biserica evanghelică s-a acomodat la spiritul veacului în care trăim”⁵.

Cu zeci de ani în urmă, Schaeffer a recunoscut că Scriptura ar trebui să fie „sfera de discuție crucială pentru credința evanghelică în următorii ani”. Pe el l-au preocupat (1) teologii liberali, care susțineau că doar o parte a Bibliei nesupusă cercetării empirice constituie revelație, și (2) oamenii de știință creștini, care susțineau că Biblia nu are autoritate în materie de știință. „În concluzie, Biblia are autoritate doar în materie de religie”⁶, a scris el. Și acesta este argumentul invocat azi de mulți adepți ai secularismului.

În plus, cartea aceasta e o parte a călătoriei mele. Timp de mai bine de 35 de ani, am ținut prelegeri din Biblie, am predicat și am încercat, chiar dacă cu modestie, să trăiesc așa cum scrie în Biblie. În tinerețe, am învățat pe dinafară câteva cărți din Noul Testament, convins că acestea erau propriu-zis cuvintele lui Dumnezeu. Conștient că desconsiderarea și chiar respingerea Bibliei deveniseră un fenomen larg răspândit în cultura noastră, m-am văzut nevoit să îmi reînnoiesc dedicarea față de Scriptură. Și, în urma studiului, am fost mai încrezător ca oricând că Dumnezeu ne-a vorbit. Nu S-a bâlbâit. Beneficiem de un cuvânt din afara universului, de o scrisoare de dragoste din partea unui Dumnezeu personal.

Vă invit dar să vă alăturați în această călătorie și să ne întoarcem la lucrurile elementare, la întrebarea fundamentală care ar putea fi pusă de oricare ființă omenească: *A vorbit Dumnezeu?* Avem motive plauzibile să credem că ținem în mâini revelația lui Dumnezeu?

Există o credință ancorată de fapte?

Rămâne să cercetăm dovezile.

Așteptăm să auzim vocea lui DUMNEZEU

„Vorbește-mi!”

Regizorul Ingmar Bergman, de obârșie suedeză, rostise în șoaptă aceste cuvinte în fața portretului lui Cristos, într-o catedrală din Europa. După câteva momente de așteptare, fusese întâmpinat de o tăcere de mormânt, nimic mai mult.

Această experiență, spun unii, a constituit mobilul filmului *Silence*, în regia lui Bergman, care i-a prezentat pe oamenii care încearcă cu disperare să-L găsească pe Dumnezeu. Concluzia lui e că, în lumea în care trăim, ne auzim doar pe noi înșine. Absolut nicio voce nu răzbate până la noi din afara universului; când așteptăm un cuvânt din partea lui Dumnezeu, suntem întâmpinați doar de o liniște de mormânt.

Povestea lui Bergman îmi amintește de un prieten care este ferm convins că Dumnezeu nu ne-a vorbit. S-a infuriat când i-am spus că ceea ce contează efectiv este